

Στις γειτονιές ποῦ τ' ἀνοιξιάτικο τὸ δεῖλι
ἀπὸ κατώφλια, πόρτες, παραθύρια,
στήνουνε κουβεντοῦλες τὰ κορίτσα,
στὸ μαγεμένο δειλινὸ ποῦ οἱ πόθοι
ἀγάλια, ἀγάλια στήν ψυχὴ ἀνεβαίνουν
κι' ὕστερα στὰ ματάκια, λιγωμένα,
προβάλλοντας κυττᾶνε ξαφνιασμένοι
τὰ μηλομάγουλα, μεστόστηθα κορίτσα,
διαβαίνω στὰ σοκάκια ὁ Γόης, ὁ Γόης...
Κι' ἂν τὴ ματιά μου ὑψώνω πρὸς τὰ οὐράνια,
κι' ἂν περπατῶ σὰν μέσα στ' ὄνειρό μου
δὲν κρύβεται ἡ δόλια ἡ ὠμορφιά μου...
Ἀπὸ κατώφλια, πόρτες, παραθύρια
τὰ μηλομάγουλα, μεστόστηθα κορίτσα
καθὼς διαβαίνω ρίχνουν τὶς ματιές τους
ἀχόρταγες σ' ἐμὲ τὸ παλληκάρι...
Κι' ἂν τὴ ματιά μου ὑψώνω πρὸς τὰ οὐράνια
σὰ φίδια οἱ ματιές τους μὲ κεντᾶνε
κι' ἀπὸ ντροπὴ μου τάχα ρίχνω κάτω
τὰ μάτια μου, λοξόβλεπα καὶ μάγα.
κι' ἀκούω ἐνῶ διαβαίνω στὸ σοκάκι
νὰ μαλλώνουν γιὰ ἴμένα τὰ κορίτσα
καὶ νὰ μαλλιοτραβιοῦνται οἱ ἀδερφάδες...
Κι' ἂν περπατῶ σὰν μέσα στ' ὄνειρό μου
σὰ φίδια οἱ ματιές τους μ' ἀκλουθᾶνε
καὶ πολεμοῦν ἐντὸς μου οἱ ἀδερφάδες
κι' ἀλλοίμονό μου ἂν ξέρω ὁ ἐρωτιάρης
ποιὰ μὲ γητεύει πειότερον ἀπ' ὅλες...

Ἐγὼ εἶμαι ὁ πλανερὸς ἀζάπης
ποῦ στήνω βρόχια τῆς Ἀγάπης
καὶ τὴν τσακώνω στὴ βραγιά
καὶ τὴν πλανεύω μὲ λογάκια
ποῦ ξέρον μόνον τὰ πουλάκια
γιὰ νὰν τὰ λέν μέσ' στὴ φωλιά.

Στὸ πέρασμά μου ἀπὸ τὶς ροῦγες
σὰν κυνηγὸς ποὺ τὶς φτεροῦγες
ὄλων πληγώνει τῶν πουλιῶν
ἔτσι καὶ τὶς γυναῖκες ὅλες
μὲ τὶς ματιὲς μου τὶς μαργιόλες
στὰ ὕψη τῶν παραθυριῶν...

Καὶ μεσ' στὶς βρύσες καὶ τὰ θάμνα
σπάω τῆς χωριάτισσας τὴ στάμνα
κι' ἐνῶ αὐτὴ σκύβει τὴ φιλῶ
κι' ἀρχίζω μαγεμένα χάρδια
καὶ τὴν πλανεύω στὰ σκοτάδια
καὶ δὲ γυρίζει στὸ χωριό...

Κι' ἀπλώνοντας γυρῶ μου μάγια
στὸ διάβα μου ἀπὸ τὰ σαράγια
καὶ τὶς χανούμισσες μεθῶ
καὶ μοῦ χαμογελοῦν ἐκεῖνες
ἀπ' τὰ καφάσια σὰ Σειρῆνες
κυττῶντάς με καμαρωτό.

Μαγεύω ἀκόμα ὡς καὶ τὴν ἅγια
γυναῖκα καὶ τῆς φέρνω βάρια
κι' ὁ πλάνος τὴ σκλαβώνω ἐγὼ
κι' ἐνῶ τὴν ἀρετὴ της θάβει
ὁ πόθος της σὰ φῶς ἀνάβει
καὶ κρυφολέει μου : «Σ' ἀγαπῶ»...

Ι Ι Ι

Γυναῖκα, Ὁσαννά σὲ Σένα
τὸ θάνατο ζητῶ ἀπὸ σένα
τὸ θάνατο ἀπὸ σὲ ποθῶ·
ὁ πλάνος ἐγὼ τώρα νοιώθω
τὴ ζωὴ βάρος ἀπ' τὸν πόθο
βαθὴν σὰ θάλασσας βυθό...

Γυναῖκα, Ὁσαννά σὲ Σένα
τῆς Σάρκας καὶ τοῦ Ἄφροῦ ἐσὺ γέννα
σὲ θυμιατίζω, σὲ ἀνυμνῶ
τοῦ εἶναί μου ἐγίνης ἢ λαχτάρω,
μ' ἀντὶ γιὰ εὐχὴ σοῦ λέω κατάρω,
μὰ ὅπου μὲ πᾶς σὲ ἀκολουθῶ.....